

LIEFDE VAN JE LEVEN

Yvonne Hooge

LIEFDE VAN JE LEVEN

Summer Romance

Kabook

Imprint Kabook Publishers

Eerste druk april 2024

© 2024 Yvonne Hooge

© 2024 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

HOOFDSTUK I

Met een diepe zucht zet ik de wekker op mijn telefoon uit. Ik weet dat veel mensen gewekt kunnen worden door het geluid van een kabbelend beekje, zingende vogels of gitaargetokkel, maar ik heb een snerpnd IE-IE-IE nodig voordat ik een beetje wakker word.

Moeizaam hijs ik mezelf overeind en leun met de achterkant van mijn hoofd tegen de wand van de caravan. Half zes is zó niet mijn tijd om op te staan. Toen Veerle, mijn te vrolijke *creative partner*, voorstelde om met de crew op het terrein te slapen, weigerde ik direct. Zoals zo vaak de laatste tijd wist ze me alsnog te overtuigen, en als ik heel eerlijk ben, is dat omdat ze altijd waanzinnige ideeën heeft. Soms slaan die door naar de geniale kant, soms naar de onrealistische zijde.

Ik rek me uit en verlang nu al naar aankomende nacht, waarin we in een hotel zullen slapen. Het is een van de vele compromissen die ik met haar heb kunnen sluiten. Het is niet dat ik een overdreven verlangen naar luxe heb, maar donzige hotelkussens en een warm bad lijken me heerlijk. Ik sta op, waarbij mijn rechterenkel een vertrouwd knakje geeft. Het spaghettibandje van mijn hemdje is van mijn schouder gezakt, wat me verbaast vanwege de klamme hitte in de cara-

van. Voor het evenement is het de gedroomde weersvoorspelling, 27 graden en volop zon, maar vannacht voelde het alsof ik in een sauna lag. Tegelijkertijd weet ik dat het thuis niet beter zou zijn geweest.

Snel controleer ik of de deur en de gordijnen dicht zijn en dan kleed ik me uit om me zo goed en kwaad als het gaat op te frissen in het kleine keukentje, bij gebrek aan een badkamer. Ik trek mijn ondergoed aan en bedenk cynisch dat dat het enige is van mijn outfit van vandaag dat ik zelf uit mag kiezen. Veerle stond erop dat wij van de organisatie in dezelfde kleding zouden verschijnen. Ook dat was een compromis: zij wilde iets met een sexy uitstraling, ik per se iets waarin ik kan bukken zonder dat ik me zorgen hoeft te maken. Ik wilde een onopvallende kleur, zij vond dat we het niet konden maken om iets anders aan te trekken dan de kleur van de liefde. Uiteindelijk werd het een rode *playsuit*, waar ik in ieder geval qua model niet anders dan tevreden over kan zijn. De V-hals is speels maar chic en de brede riem om de taille in combinatie met de brede schouderbanden maakt het een perfect geheel.

‘Goedemorgen!’ Veerle klopt hard op de dunne deur, waardoor ik terugdeins.

Snel trek ik de korte jumpsuit aan en doe open.

‘Goedemorgen!’ herhaalt ze even opgewekt. Ik glimlach. ‘Goedemorgen, Veerle.’

Ook zij heeft de playsuit al aan, maar dat is dan ook de enige overeenkomst tussen ons. Haar bruine haar zit in de typerende strakke, hoge paardenstaart waar Ariana Grande jaloers op zou zijn. Haar lippen zijn felrood gestift en haar bruine ogen knallen uit haar gezicht dankzij de bronskleurige oogschaduw die ze heeft aangebracht.

‘Ik jouw haar, jij mijn nagels?’ Ze kijkt me hoopvol aan met die Bambi-ogen. Ik weet zeker dat haar vriend daardoor alles voor haar zou doen.

‘Deal.’ Ik zet een stap achteruit en kijk in de kleine spiegel die op de smalle kledingkast hangt. Door de barst erin en de beperkte ruimte in de caravan ben ik geneigd te zeggen dat ik er in het echt beter – of in ieder geval meer in verhouding – uitzie, maar ik kan niet ontkennen dat mijn blonde haar compleet in de war zit.

Veerle pakt een borstel uit mijn openstaande toilettas en duwt me op het oncomfortabele bankje. ‘Ben je ook zo zenuwachtig? Ik heb bijna niet geslapen.’ Haar ogen worden zo mogelijk nog groter.

Inmiddels ben ik gewend aan haar expressieve uitdrukkingen, maar toen ik in de eerste weken met haar samenwerkte, kon ik niet geloven dat ze echt zo was. Zelfs als er nu iemand tevoorschijn zou komen met een verborgen camera zou ik er niet heel raar van opkijken.

‘Niet heel erg,’ zeg ik eerlijk. Aan de ene kant verbaast me dat, omdat dit weekend maanden aan werk samen moet komen. Alles moet kloppen om een succes te maken van *Liefde van je leven*, hét evenement voor singles die opstaan voor het ontmoeten van de ware. ‘Het draaiboek ligt naast mijn toilettaas. Als je dat even pakt, kunnen we het voor de laatste keer doornemen.’

Veerle reikt me de leren map aan met het draaiboek. In het zwarte leer is *Liefde van je leven* gedrukt. Ook al zou ik hier nooit zijn als ik niet door mijn baas tot eventmanager was gebombardeerd, die map ga ik bewaren.

Het draaiboek bestaat uit een strak schema met verschillende kleuren waarvan Veerle en ik inmiddels alle details uit ons hoofd kennen. Gisteravond hebben we het terrein rondgelopen om er zeker van te zijn dat alles klaar was voor de eerste dag.

‘Houd je hoofd even stil,’ mompelt Veerle tussen de schuifjes door die ze tussen haar lippen heeft geklemd.

Ik doe wat ze vraagt. Ondanks dat Veerle en ik in zo ongeveer alle opzichten verschillen, vertrouwen we op elkaars kunde.

‘Ik snap echt niet dat je dat uit de losse pols kunt,’ zegt Veerle, nu een stuk beter verstaanbaar.

Ondanks dat ik haar gezicht niet zie, weet ik dat ze het over mijn nagels heeft. Ze zijn zwart

gelakt, met verschillende rode hartjes erop. Het geeft me altijd rust om mijn nagels te versieren, dus gisteren tijdens de laatste telefoontjes heb ik me compleet uitgeleefd.

Ik haal mijn schouders op. 'Oefening baart kunst.'

Veerle komt voor me staan en kijkt me onderzoekend aan. 'Ik ga je make-up ook doen.'

'Ik wil geen make-up op met die hitte,' protesteer ik, ook al weet ik dat het tevergeefs is.

'Hier ga je geen last van krijgen.' Veerle zet haar handtas op tafel.

Het is ongelooflijk wat ze daar allemaal in verbergt. Ondanks dat zij de jongste is, met haar 21 tegenover mijn 28 jaar, is ze zeker de moeder van ons tweeën. Het maakt niet uit wat ik nodig heb, Veerle heeft altijd een blarenpleister of nagelvijl, maar ook gerust een oplader voor de tablet of een blok post-its bij zich. Nu komt er een lading potjes en kwasten tevoorschijn, waardoor ik besluit me over te geven aan haar wens om mijn make-up te doen.

'Waar is Ruud eigenlijk?' vraag ik nieuwsgierig.

Niet dat ik zo goed overweg kan met Veerles vriend, maar die twee zijn gewoonlijk onafscheidelijk. Het verbaast me nog altijd hoe zij het al twee jaar met elkaar volhouden, omdat ze complete tegenpolen zijn. Waar zij bijzonder expressief is, heeft Ruud maar één emotie: onverschillig. Hij vult zijn dagen volgens Veerle met "een

creatief proces in zijn eigen tempo”, maar ik hoor hem alleen over gamen.

‘Ik heb hem gevraagd ontbijt te halen. Ogen dicht.’ Met haar vingertoppen houdt Veerle mijn gezicht in de juiste positie.

‘Is er wel iets open om kwart voor zes?’ vraag ik me hardop af.

‘Ja, er zit een hotel in de buurt dat vanaf zes uur ontbijt serveert. Daar heb ik hem naartoe gestuurd.’ Ze beweegt geroutineerd een sponsje over mijn gezicht.

Na een heerlijk ontbijt check ik in de spiegel of er geen croissantkruimels tussen mijn tanden zitten en bewonder stiekem de professioneel ogende make-up. Mijn ogen lijken blauwer dan gewoonlijk en ik zou willen dat mijn wimpers van nature zo lang waren als ze nu zijn.

‘Je had wel gelijk over dat zwarte,’ geeft Veerle toe. Ze houdt haar handen omhoog, waar ik net de figuurtjes op heb getekend.

Gisteren hadden we een flinke discussie over de kleur van onze nagels, terwijl we zo veel andere details hadden om ons druk om te maken. Ik vond dat het zwart moest worden, omdat onze sneakers diezelfde kleur hebben, op het rode hartje na. Schoenen die trouwens perfect zitten, alsof je op wolkjes loopt, iets wat heel welkom is op het immense terrein. Veerle vond dat we het niet konden maken om zo’n donkere kleur te dragen op een evenement dat in het

teken staat van liefde. Alsof liefde altijd alleen maar bestaat uit pastelkleurtjes.

‘Je bent echt een kunstenaar met nagels. En sowieso heel goed in wat je doet,’ zegt ze.

Door haar plotselinge complimenten ben ik op mijn hoede.

‘Had ik je eigenlijk al verteld dat er een soort *aftermovie* wordt gemaakt?’ Veerle bladert plots heel aandachtig door het draaiboek.

‘Wat?’ Ik draai me in één beweging om. ‘Veerle, ik heb je honderd keer gevraagd of we alles door hebben genomen en of alles in het draaiboek stond.’

‘Ja, dit hoeven wij verder ook niet te regelen. In ons reglement staat dat mensen toestemming geven voor opnames bij betreding van het terrein, dus dat is ingedekt,’ reageert ze nonchalant, haar ogen nog steeds op de stapel papieren gericht. ‘Het is-’

‘Waarom heb je me dit niet eerder verteld?’ onderbreek ik haar geïrriteerd.

‘Omdat ik wist dat je ging flippen.’ Nu kijkt ze op. ‘En je zou je er druk om maken.’ Ze kijkt me veelbetekenend aan, alsof mijn reactie compleet buitensporig is.

‘We hebben het gehad over PR. Morgen komt er iemand voor een lokale nieuwssite, toch? Dat was het enige. We hebben ook helemaal geen budget voor-’

‘Jolijn, dit levert alleen maar goede dingen op. Een herinnering voor iedereen die hier geweest is en perfecte promotie voor volgend jaar.’

Als er maar niet iemand is die denkt dat we dit volgend jaar nog een keer gaan doen.

Ik maak een strakke stapel van de papieren en stop deze in de leren map. ‘Ik ga een rondje over het terrein doen, ik pak de zuidkant.’

‘Ik ga met je mee.’ Veerle springt op.

‘Nee, dat ga je niet.’ Ik kijk haar strak aan.

‘Jawel, je zei zelf dat we dingen dubbel moesten checken.’

‘Dan was het leuk geweest als je me ook alles had verteld, Veerle!’ Ik schaam me ervoor dat ik me zo laat gaan, maar de frustratie is te groot.

‘Het is maar een reportage!’

‘Net was het nog een aftermovie, nu een reportage? Wat wordt het straks? Een speelfilm met mij in de hoofdrol?’ Ik zucht diep. ‘Je had het me moeten vertellen,’ vul ik een stuk beheerster aan.

‘Ik dacht dat het een goed idee was en jij hebt al zo veel werk gedaan, ik wilde ook iets regelen.’

‘Dat is aardig, Veerle, maar ik had het graag eerder gehoord. We hebben zelfs de kleur van onze nagels op elkaar afgestemd.’ Ik leun tegen het keukenblok. ‘Je weet dat ik over ieder detail heb nagedacht. Jij weet ook dat opnames je kunnen maken of breken. Als diegene ongemakkelijke momenten filmt en naar buiten brengt, is er

niemand die gelooft dat mensen hier de liefde van hun leven gaan vinden.'

'Dat geloof jij niet eens en jij bent de organisator van het evenement,' werpt Veerle tegen.

'Dat heb ik niemand van buitenaf verteld en dat heeft een reden.' Ik steek mijn telefoon in mijn heuptasje, een zwart hart.

'Oké. Het spijt me, Jolijn.' Veerle zoekt oogcontact. Dat ze niet overdreven verdrietig kijkt, zegt me dat ze het echt meent. Haar neiging om emoties uit te vergroten kan ik er nu niet bij hebben. 'Ik heb het je niet verteld, omdat ik ook helemaal alleen iets wilde regelen dat een groot succes zou kunnen worden. Jij hebt zo veel goede ideeën aangeleverd of mijn suggesties beter gemaakt dat ik...' Ze oogt plotseling open en kwetsbaar. 'Ik wilde ook mijn steentje bijdragen. Ik weet dat je soms op me neerkijkt.'

'Ik kijk niet op je neer,' onderbreek ik haar direct. 'Dat jij en ik verschillen betekent niet dat een van ons het beter doet. Juist daardoor hebben we zo veel nieuwe dingen kunnen bedenken.' Dat meen ik vanuit het diepst van mijn hart. Ook al zullen Veerle en ik nooit vriendinnen worden, als collega vind ik haar een groot talent.

'Nou ja, dat je je aan me stoort dan mischien. Ik weet dat jij altijd het overzicht hebt en graag de controle in handen hebt, maar ik heb vooronderzoek gedaan en hij maakt echt mooie, sfeervolle films. Ik weet niet hoe ik het moet noemen, gewoon een inkijkje, denk ik. Hoe het

is. Dus hij zal best een ongemakkelijk moment kunnen filmen, maar dan zodat iedereen het herkent en je sympathie hebt voor die mensen, in plaats van dat je hen uitlacht. Het is de perfecte promotie, anders had ik hem nooit uitgenodigd.' Veerle bijt op haar lip. 'En ik heb het je niet verteld, omdat hij de vrije hand wil. Hij laat zich niet sturen, hij kiest wat hij wil filmen. Alleen de conceptversie krijgen we te zien, want ik heb gezegd dat er niets gepubliceerd mag worden zonder mijn toestemming.' Ze bloost. 'Omdat ik het nog niet met jou had besproken, niet om je erbuiten te houden,' vult ze snel aan.

'Oké.' Ik besluit me erbij neer te leggen, niet in de laatste plaats omdat ik het gevoel heb geen keuze te hebben. 'Nog meer verrassingen?'

'Nee.' Plots maakt de spanning op haar gezicht plaats voor uitgelaten vrolijkheid. 'Alleen dat ik hoop dat ook jij de ware vindt en niet meer zo cynisch naar de liefde kijkt.'

Vanaf het begin heb ik iedereen duidelijk gemaakt dat ik absoluut niet de geschikte persoon ben om een driedaagse te organiseren die in het teken staat van sprookjesachtige romantiek en liefdesclichés. Het is niet dat ik verbitterd ben, ik geloof gewoon niet in het geluk van een ANWB-stel.

'Dank je.' Ik forceer een glimlach. Soms is het gemakkelijker om niet te protesteren.

Mijn hart klopt razendsnel en ik neem nog een slok water om mezelf een houding te geven. Mijn eerdere rust is als sneeuw voor de zon verdwenen. We staan inmiddels, bijna een uur later, bij de ingang te wachten op de eerste bezoekers.

‘De Zusjes Zoet stonden in de file.’ Veerle houdt haar telefoon omhoog. ‘Ze zijn er over twintig minuten. Ik heb ze gevraagd om naar de C-ingang te rijden, dan kunnen ze daar tussen-door het terrein op.’

‘Perfect.’ Ik draai de dop met trillende vingers weer op mijn waterfles.

In de voorbereiding hebben we extra geïnvesteerd in persoonlijk contact met de standhouders en andere samenwerkingspartners om ons ervan te verzekeren dat degenen die zeiden dat ze mee wilden doen er ook daadwerkelijk zouden zijn.

‘De eersten komen eraan!’ roept een van de gastvrouwen.

Liefde van je leven moet dit lange weekend de plek zijn waar vrijgezelle mannen en vrouwen elkaar ongedwongen kunnen ontmoeten in een soort luxe datevorm. Geen geforceerde dates, ongemakkelijke ontmoetingen of mensen die in het echt absoluut niet op hun online foto’s lijken, maar drie dagen plezier maken met anderen die ook op zoek zijn naar die ene perfecte match.

In de verte zie ik inderdaad mensen en het is een vreemd gevoel dat alles wat we de afgelopen maanden hebben bedacht nu daadwerkelijk

te beleven is. Ik zou het liefst de hele dag rondlopen met gekruiste vingers, omdat iedere portie extra geluk welkom is. Waar de rest vertrouwen kreeg door de kaartverkoop die als een speer ging, voelde ik de druk alleen maar toenemen. De conclusie die ik trok uit de grote animo was dat mensen hoge verwachtingen hebben. In gedachten zag ik de claims al binnenstromen omdat bezoekers hun ware liefde niet hadden ontmoet.

‘Spannend, hè?’ Veerle knakt met haar vingers, ondanks dat ik al honderd keer heb gevraagd of ze daarmee wil stoppen omdat het op mijn zenuwen werkt. En extra zenuwen kan ik nu absoluut niet gebruiken.

‘Hm-mm.’ Meer klanken krijg ik niet uit mijn mond.

‘Heel goed idee van je om de eerste honderd bezoekers extra consumptiemunten te geven. Anders zou niemand als eerste over de drempel durven stappen.’ Veerle haalt haar telefoon tevoorschijn als die *All you need is love* begint te spelen.

Ik ben blij dat ik haar nooit mijn pincode van mijn telefoon heb gegeven, anders weet ik zeker dat ik dezelfde ringtone zou hebben.

‘O. Ja. Eh...’ Veerle trekt haar wenkbrauwen hoog op. ‘Ja, een van ons komt eraan.’ Ze verbreekt de verbinding en kijkt me aan, haar mond vormt een perfecte O. ‘Het reuzenrad draait niet.’

‘Het...’ Ik hef mijn handen. ‘Hoezo niet?’ Ik tuur in de richting van het rad met de kleurrijke bakjes. ‘Dat ding is zés keer getest. Kun je een van de technici ernaartoe sturen?’

‘Die zijn aan het ontbijten.’ Veerle kijkt weg.

‘Dan nemen ze hun broodje maar mee. We hebben werk te doen en jij en ik kunnen veel, maar geen reuzenradproblemen oplossen.’ Ik klem mijn kiezen op elkaar. Mijn slapen beginnen te bonzen.

‘Oké, ik ga wel even bellen.’ Veerle maakt een gebaar naar een rustig plekje verderop. Dat soort tekenen van professionaliteit zijn precies waardoor ik goed met haar kan samenwerken, ondanks onze verschillende karakters. Ze snapt dat de bezoekers niets van eventuele crisissen mogen merken. Al zal dat lastig worden als een attractie van achttien meter hoog het niet doet.

‘Goedemorgen.’ Ik glimlach oprecht naar het clubje jonge vrouwen van begin twintig. ‘Ik ben Jolijn, een van de organisatoren van dit festival. Gefeliciteerd, jullie zijn de eersten.’ Ik reik ze allemaal een strookje consumptiemunten aan. ‘Mag ik vragen wat jullie hier brengt?’

Als al onze bezoekers even leuk zijn als hoe deze meiden ogen, kan dit niet anders dan een succes worden. Ik hoop het van harte.

‘De zoektocht naar de ware liefde natuurlijk,’ zegt een brunette.

‘Je bedoelt denk ik waarom we niet gewoon naar de kroeg gaan?’ vraagt een blonde vriendin.

‘Het zag er gewoon heel gezellig uit op social media. Alsof je sowieso een leuke dag gaat hebben, of je nu je perfecte match tegenkomt of niet.’ Ze kijkt haar vriendinnen aan. ‘O, en omdat het fijn is om te weten dat iedereen hier op zoek is naar liefde. Dus als het goed is geen players, getrouwde mannen of anderen die geen moeite voor je willen doen.’

Wat een opluchting dat ze snappen dat we hier geen partners kant-en-klaar afleveren. ‘Bedankt. Heel veel plezier!’

‘Dank je,’ zeggen ze in koor. Als ze verder lopen, hoor ik ze tegen elkaar zeggen hoe geweldig het moet zijn om dit te organiseren.

Zodra ik achter me kijk en het gespannen gezicht van Veerle zie, durf ik daar wel aan te twijfelen. Ik loop naar haar toe en probeer mee te luisteren met het gesprek.

‘Dan stap je nu in de auto en rijd je, zo snel als veilig kan, terug,’ beveelt Veerle. Haar mimiek is gewoonlijk sterk, maar nu is haar uitdrukking vlak.

Ik frons, alsof ik daardoor beter kan verstaan wat een van de technische jongens te vertellen heeft. Dat is niet het geval.

Veerle maakt een geluid dat het dichtst in de buurt komt van een grom en drukt haar telefoon in mijn handen.

‘Jolijn hier,’ zeg ik vragend.

‘Die dictator wil dat we terugkomen zonder te eten!’ roept mijn gesprekspartner, ik gok op